

Rapport

Datum: 23 januari 2007

Rapportnummer: 2007/009

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Utrecht op 6 augustus 2004 tegen hem zijn opgetreden. Hij klaagt er met name over dat de politie:

- zonder zijn toestemming zijn woning heeft betreden;
- hem op hardhandige wijze de handboeien heeft omgedaan;
- zijn goede naam en eer openlijk heeft aangetast.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker is in 2004 door de kantonrechter te Amersfoort veroordeeld tot een geldboete van € 70, bij niet-betalen te vervangen door een dag hechtenis. Het vonnis is onherroepelijk geworden. In verband hiermee was op 6 augustus 2004 een arrestatiebevel tegen verzoeker van kracht. Op grond van het arrestatiebevel hebben ambtenaren van de regiopolitie Utrecht verzoeker die dag in zijn woning aangehouden.

I. Ten aanzien van het zonder toestemming de woning betreden

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de politie zonder zijn toestemming zijn woning heeft betreden. Hij liet in dit verband weten dat een politieambtenaar bij hem had aangebeld met het doel de geldboete van € 70 te innen. Verzoeker berichtte dat hij de politieambtenaar had uitgenodigd binnen te komen omdat hij met de politie wilde overleggen en een bewijsstuk wilde overhandigen. De politieambtenaar had echter aangedrongen op betaling van de geldboete en had geweigerd binnen te komen. Op meedelen van verzoeker dat hij het geld niet in huis had was de politieambtenaar weer weggegaan, aldus verzoeker. Kort hierna was dezelfde politieambtenaar samen met twee andere politieambtenaren zijn woning via de openstaande voordeur binnengedrongen en had verzoeker verzocht mee te gaan, aldus verzoeker.
2. De beheerder van het regionale politiekorps Utrecht achtte verzoekers klacht op dit punt ongegrond. Zij berichtte dat verzoeker bij de tweede komst van de politie geen bezwaar heeft gemaakt tegen hun binnenkomst. Om die reden zijn de politieambtenaren ervan uitgegaan dat zij zich rechtmatig in de woning bevonden, aldus de korpsbeheerder.
3. Politieambtenaar M. verklaarde dat verzoeker in eerste instantie had meegedeeld dat hij met het CJIB een betalingsregeling had getroffen. Hierop is M. weer weggegaan en heeft

dit in het politiebureau telefonisch gecontroleerd. Er bleek echter geen sprake te zijn van een betalingsregeling met betrekking tot deze geldboete, aldus M. Hierop is hij weer teruggekeerd naar verzoekers woning. Bij aankomst stond de voordeur van de woning nog steeds open. Op aanroepen kwam verzoeker naar de voordeur, waarop M. verzoeker heeft meegedeeld dat er geen sprake was van een betalingsregeling en dat hij bij niet-betalen van de geldboete zou worden aangehouden. M. liet weten dat hij dit tenminste driemaal heeft uitgelegd. Verzoeker had daarop M. gevraagd binnen te komen om hierover te praten. Omdat M. verwachtte dat verzoeker niet wilde betalen en niet-vrijwillig wilde meegaan, heeft hij gevraagd om assistentie van collega's, die ter plaatse zijn gekomen. Ook zijn collega's hebben verzoeker diverse malen uitgelegd dat hij zou worden aangehouden als hij niet betaalde, aldus M.

4. Politieambtenaar J. deelde mee dat hij samen met politieambtenaar S. naar de woning van verzoeker was gegaan op verzoek van M. J. had de voordeur van verzoekers woning opgeduwd, waarop verzoeker had laten weten dat zij even buiten moesten wachten, aldus J. Hierop was verzoeker meegedeeld dat zij in het bezit van een machtiging tot binnentreden waren en de woning mochten betreden. Verzoeker heeft de machtiging ook gezien, aldus J. J. berichtte dat verzoeker de politie nimmer de toegang heeft ontzegd of duidelijk te kennen heeft gegeven dat de woning moest worden verlaten. J. zag om die reden geen aanleiding om van het binnentreden een verslag op te maken.

5. Politieambtenaar S. liet weten dat zij met J. ter plaatse bij verzoekers woning was gekomen op verzoek van M. die bij hun komst in gesprek met verzoeker was. Via de openstaande deur zijn J. en S. de woning binnengelopen. Verzoeker had toen verzocht buiten de woning te wachten. Hierop hadden J. en S. hem duidelijk gemaakt dat zij in het bezit waren van een machtiging en hebben die ook aan verzoeker getoond. Verzoeker had slechts éénmaal gevraagd om buiten te wachten, aldus S.

Beoordeling

6. Het huisrecht houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niet binnentreden in een woning tegen de wil van de bewoner. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is in beginsel een schriftelijke machtiging vereist. Dit houdt in dat degene die met toestemming van de bewoner wenst binnen te treden, voorafgaand aan het binnentreden vraagt om diens toestemming. De toestemming moet blijken aan degene die wenst binnen te treden. Bij weigering van de toestemming kan met gebruikmaking van de machtiging tegen de wil van de bewoner worden binnentreden (zie Achtergrond, onder A.).

7. Het staat vast dat de politie, toen zij voor de tweede maal ter plaatse bij verzoekers woning was gekomen, verzoeker niet expliciet om toestemming heeft gevraagd de woning te mogen betreden. Het geen bezwaar maken of het niet duidelijk te kennen geven dat de woning moest worden verlaten door verzoeker is hiervoor onvoldoende. Het is niet juist dat

de politie verzoeker niet om toestemming heeft gevraagd.

Het voorgaande neemt echter niet weg dat de politie, op grond van de in verband met het arrestatiebevel verleende machtiging tot binnentreden, bevoegd was verzoekers woning zonder diens toestemming te betreden, met het doel het onherroepelijke vonnis van de kantonrechter ten uitvoer te leggen.

Gelet op de kennelijke weigering van verzoeker de boete te betalen, heeft de politie in redelijkheid kunnen besluiten om zonder diens toestemming verzoekers woning te betreden om de vervangende vrijheidsstraf ten uitvoer te leggen.

De politie heeft in zoverre het huisrecht niet geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

8. De Nationale ombudsman overweegt in verband met het voorgaande het volgende. Gelet op het ontbreken van de toestemming van verzoeker om binnen te treden, had een verslag van binnentreden moeten worden opgemaakt, zoals is voorgeschreven (zie Achtergrond, onder A.).

II. Ten aanzien van het op hardhandige wijze de handboeien omdoen

Bevindingen

1. In de tweede plaats klaagt verzoeker er over dat de politie bij zijn aanhouding op een hardhandige wijze de handboeien bij hem heeft aangedaan. Verzoeker liet weten dat hij op een gegeven moment tegen de muur werd aangedrukt en met geweld werd geboeid. Hij deelde mee dat hij zich niet had verzet. Hij onderbouwde zijn klacht met een medische verklaring die op 6 augustus 2004 was opgemaakt en waarin staat aangegeven dat een van zijn polsen rood was en drukpijn opleverde. Verzoeker gaf aan dat hij ruim een jaar na de gebeurtenis nog een prikkelend gevoel aan zijn linkerhand had overgehouden.

2. De korpsbeheerder deelde mee de klacht op dit punt ongegrond te achten. Zij liet weten dat verzoeker zich bij de aanhouding licht heeft verzet, waarmee hij het risico heeft genomen dat hij zich kon bezeren aan de handboeien.

3. Politieambtenaar M. deelde mee dat verzoeker na de mededeling dat hij was aangehouden had laten weten eerst te willen telefoneren. M. heeft verzoeker toen samen met zijn collega's naar buiten begeleid. Omdat verzoeker niet mee wilde gaan werd aanstalten gemaakt hem te boeien, waarop verzoeker zwaaide met zijn armen om het aanleggen van de handboeien kennelijk moeilijk danwel onmogelijk te maken, aldus M. Hierop is verzoeker tegen een muur aangeduwd en zijn bij hem de handboeien aangelegd. Hierbij was zeker geen (extreem) geweld gebruikt aldus M.

4. Politieambtenaar J. liet weten dat hij verzoeker had meegedeeld dat hij was aangehouden. J. deelde mee dat hij samen met een collega verzoeker tegen een muur hebben gezet omdat hij niet mee wilde gaan. Hierbij zijn verzoekers armen op zijn rug gebracht en zijn de handboeien omgedaan, aldus J. Bij het aanleggen van de boeien stribbelde verzoeker wat tegen. J. achtte het mogelijk dat verzoeker een blauwe pols aan de handboeien heeft overgehouden omdat hij nogal dikke polsen heeft en niet helemaal wilde meewerken.

5. Politieambtenaar S. deelde mee dat verzoeker na de mededeling dat hij was aangehouden niet vrijwillig mee ging naar het politiebureau. Hierop is verzoeker omgedraaid en tegen een muur geduwd. Vervolgens is hij geboeid, aldus S. Omdat verzoeker niet geheel meewerkte zijn verzoekers armen op zijn rug getrokken en kon hij worden geboeid, aldus S. S. deelde eveneens mee dat bij het aanleggen geen - extreem - geweld is gebruikt, maar dat het wel mogelijk is dat hierbij een blauwe plek is ontstaan doordat verzoeker geen medewerking verleende.

Beoordeling

6. Boeien van een persoon betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam, welk recht in artikel 11 van de Grondwet is neergelegd. Bij of krachtens de wet kunnen beperkingen op dit grondrecht worden gemaakt. Ten aanzien van personen aan wie rechtens de vrijheid is ontnomen, is in artikel 15, vierde lid, van de Grondwet bepaald dat zij kunnen worden beperkt in de uitoefening van hun grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt. Ook in artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet.

In artikel 22 van de Ambtsinstructie is bepaald dat de ambtenaar een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten behoeve van het vervoer handboeien kan aanleggen. Dit is slechts mogelijk indien de feiten of omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen met het oog op gevaar voor ontvluchting, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de ambtenaar of van derden (zie Achtergrond, onder B.).

In de Ambtsinstructie ligt aldus besloten dat het standaard aanleggen van handboeien tijdens het vervoer van een arrestant naar het politiebureau onjuist is. De politieambtenaar moet van geval tot geval de afweging maken of de aanwezige veiligheidsrisico's het toepassen van deze maatregel naar redelijk inzicht rechtvaardigen. In de Nota van Toelichting op de Ambtsinstructie is in dit verband opgenomen dat de vraag of het omleggen van handboeien in verband met de veiligheidsrisico's nodig is, afhangt van de omstandigheden die samenhangen met de persoon van de arrestant, de inrichting van de (dienst)auto, de situatie waarin wordt vervoerd en het ontbreken van de mogelijkheden om

op andere wijze, met minder ingrijpende maatregelen een veilig transport te waarborgen (zie Achtergrond, onder B.).

7. Met het arrestatiebevel heeft het Openbaar Ministerie de politie een last verstrekt om verzoeker aan te houden en in te sluiten voor de tenuitvoerlegging van het vonnis (zie Achtergrond, onder C.). Aldus wordt vastgesteld dat de politieambtenaren bij de aanhouding van verzoeker in de rechtmatige uitoefening van hun bediening waren.

8. Het staat vast dat verzoeker niet zonder meer mee wilde gaan met de politie nadat hij was geconfronteerd met de mogelijkheid dat hij zou worden aangehouden in verband met het openstaande vonnis. Zoals hiervoor onder I. is geoordeeld, kon de politie zonder toestemming van verzoeker binnentreden met het doel het vonnis ten uitvoer te leggen. Hiermee staat vast dat de politie verzoeker kon aanhouden.

9. Er is echter niet gebleken van feiten of omstandigheden die het aanleggen van de handboeien bij verzoeker rechtvaardigden. Verzoeker werkte weliswaar niet mee, maar gesteld noch gebleken is dat er in dit geval sprake was van een veiligheidsrisico voor de betrokken politieambtenaren, verzoeker of van derden dat het aanleggen van de handboeien rechtvaardigde. Ook van enig vluchtgevaar is niet gebleken. Gelet op de mededelingen van de politieambtenaren staat voldoende vast dat het (geringe) verzet pas door verzoeker werd geboden op het moment dat bij hem de boeien werden aangelegd. Hierbij speelt ook een rol dat de politie met drie ambtenaren tegenover verzoeker stond. Aldus bezien is naar het oordeel van de Nationale ombudsman te lichtvaardig overgegaan tot het boeien van verzoeker.

De politie heeft met het aanleggen van de handboeien inbreuk gemaakt op de onaantastbaarheid van het lichaam.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het openlijk aantasten van verzoekers goede naam en eer

Bevindingen

1. Ten slotte klaagt verzoeker er over dat met het geboeid over straat laten lopen naar de politieauto, zijn reputatie openlijk werd geschonden en hij tegenover de buurt werd vernederd.

2. De korpsbeheerder deelde mee dat het aan verzoekers houding en gedrag was te wijten dat hij geboeid vanuit zijn woning naar het surveillancevoertuig is geleid. Om die reden achtte zij zijn klacht ongegrond.

Beoordeling

3. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.

4. Hetgeen hiervoor onder II. over het aanleggen van de handboeien is geoordeeld leidt ertoe dat de politie verzoeker weliswaar mocht aanhouden en overbrengen naar het politiebureau, maar dat de politie te lichtvaardig is overgegaan tot het boeien van verzoeker. Verder is de Nationale ombudsman van oordeel dat het boeien van een verdachte een extra vernedering en reputatieschade voor de verdachte kan opleveren.

De politie heeft derhalve door het geboeid overbrengen van verzoeker van zijn woning naar de politieauto in strijd met het vereiste van correcte bejegening gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht, is:

gegrond ten aanzien van:

het (hardhandig) aanleggen van de handboeien, wegens inbreuk op de onaantastbaarheid van het lichaam;

- het openlijk aantasten van verzoekers goede eer en naam, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening.

en niet-gegrond ten aanzien van:

het zonder zijn toestemming verzoekers woning betreden.

Onderzoek

Op 5 december 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer W. te Soest met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht.

Nadat verzoeker zijn klacht op 28 december 2005 en 11 januari 2006 had aangevuld werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht (de burgemeester van Utrecht), een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd drie betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Twee van hen maakten van deze gelegenheid gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Noch verzoeker noch de korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschriften van 4 december 2005, 28 december 2005 en 11 januari 2006, met bijlagen.

Het klachtdossier van het regionale politiekorps Utrecht.

Standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht met bijlagen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

A. Binnentreden

1. Grondwet

Artikel 12

"1. Het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen.

2. Voor het binnentreden overeenkomstig het eerste lid zijn voorafgaande legitimatie en mededeling van het doel van het binnentreden vereist, behoudens bij de wet gestelde uitzonderingen.

3. Aan de bewoner wordt zo spoedig mogelijk een schriftelijk verslag van het binnentreden verstrekt. Indien het binnentreden in het belang van de nationale veiligheid of dat van de strafvordering heeft plaatsgevonden, kan volgens bij de wet te stellen regels de verstrekking van het verslag worden uitgesteld. In de bij de wet te bepalen gevallen kan de verstrekking achterwege worden gelaten, indien het belang van de nationale veiligheid zich tegen verstrekking blijvend verzet."

2. Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Artikel 8

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3. Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten

Artikel 17

"1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.

2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting."

4. Algemene Wet op het Binnentreden

Artikel 1

"1. Degene die bij of krachtens de wet belast is met de opsporing van strafbare feiten of enig ander onderzoek, met de uitvoering van een wettelijk voorschrift of met het toezicht op de naleving daarvan, dan wel een bevoegdheid tot vrijheidsbeneming uitoefent, en uit dien hoofde in een woning binnentreedt, is verplicht zich voorafgaand te legitimeren en mededeling te doen van het doel van het binnentreden. Indien twee of meer personen voor hetzelfde doel in een woning binnentreden, rusten deze verplichtingen slechts op degene die bij het binnentreden de leiding heeft.

2. Indien de naleving van de in het eerste lid bedoelde verplichtingen naar redelijke verwachting ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van personen of goederen, feitelijk onmogelijk is dan wel naar redelijke verwachting de strafvordering schaaft ten aanzien van misdrijven waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, gelden deze verplichtingen slechts voor zover de naleving daarvan in die omstandigheden kan worden geveerd.

3. Een persoon in dienst van een bestuursorgaan die zich ingevolge het eerste lid legitimeert, toont een legitimatiebewijs dat is uitgegeven door of in opdracht van dat bestuursorgaan. Het legitimatiebewijs bevat een foto van de houder en vermeldt diens naam en hoedanigheid. Indien de veiligheid van de houder van het legitimatiebewijs vordert dat zijn identiteit verborgen blijft, kan in plaats van zijn naam zijn nummer worden vermeld.

4. De persoon, bedoeld in het eerste lid, die met toestemming van de bewoner wenst binnen te treden, vraagt voorafgaand aan het binnentreden diens toestemming. De toestemming moet blijken aan degene die wenst binnen te treden."

Artikel 2, eerste lid

"1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond..."

Artikel 9

"Degene die bevoegd is zonder toestemming van de bewoner binnen te treden, kan zich de toegang tot of de doorgang in de woning verschaffen, voor zover het doel van het binnentreden dit redelijkerwijs vereist. Hij kan daartoe zo nodig de hulp van de sterke arm invoeren."

Artikel 11, tweede lid

"2. Een afschrift van het verslag wordt uiterlijk op de vierde dag na die waarop in de woning is binnentreden, aan de bewoner uitgereikt of toegezonden. Indien het doel waartoe wordt binnentreden daartoe noodzaakt, kan de uitreiking of de toezending aan de bewoner worden uitgesteld. Uitreiking of toezending geschiedt in dat geval, zodra het belang van dit doel dit toelaat. Indien het niet mogelijk is dit afschrift uit te reiken of toe te zenden, houdt degene aan wie overeenkomstig het eerste lid het verslag is toegezonden dan wel degene die zijn bevoegdheid zonder machtiging binnen te treden heeft uitgeoefend, het afschrift gedurende zes maanden voor de bewoner beschikbaar."

5. Handboek strafzaken (december 2003), hoofdstuk 13, bladzijde 11

"13.5.5.c Kan de toestemming tot binnentreden worden ingetrokken?"

Evenals onder het regiem van het vervallen artikel 120 Sv behoudt de bewoner die de toestemming tot binnentreden heeft gegeven, het recht om de ambtenaar de verdere aanwezigheid in de woning te ontzeggen. De binnentreders dienen dan te vertrekken, tenzij

hij in het bezit is van een machtiging tot binnentreden en derhalve ook zonder toestemming in de woning mag verblijven."

B. Boeien

In artikel 22, eerste lid van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar (Besluit van 8 april 1994; Stb. 275, in werking getreden op 1 april 1994) is bepaald dat de ambtenaar een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten behoeve van het vervoer handboeien kan aanleggen.

De leden 2 en 3 van dit artikel luiden als volgt:

"2. De maatregel, bedoeld in het eerste lid, kan slechts worden getroffen, indien de feiten of omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen met het oog op gevaar voor ontvluchting, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de ambtenaar of van derden.

3. De in het tweede lid bedoelde feiten of omstandigheden kunnen slechts gelegen zijn in:

a. de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, of b. de aard van het strafbare feit op grond waarvan de vrijheidsbeneming heeft plaatsgevonden, één en ander in samenhang met de wijze waarop en de situatie waarin het vervoer plaatsvindt."

In artikel 22 van de Ambtsinstructie ligt aldus besloten dat het standaard aanleggen van handboeien tijdens het vervoer van een arrestant naar het politiebureau onjuist is. De politieambtenaar moet van geval tot geval de afweging maken of de aanwezige veiligheidsrisico's het toepassen van deze maatregel naar redelijk inzicht rechtvaardigen. In de Nota van Toelichting op de Ambtsinstructie is in dit verband opgenomen dat de vraag of het omleggen van handboeien in verband met de veiligheidsrisico's nodig is, afhangt van de omstandigheden die samenhangen met de persoon van de arrestant, de inrichting van de (dienst)auto, de situatie waarin wordt vervoerd en het ontbreken van de mogelijkheden om op andere wijze, met minder ingrijpende maatregelen (bijvoorbeeld door plaatsneming van een politieambtenaar naast de arrestant), een veilig transport te waarborgen. Bij omstandigheden die samenhangen met de persoon moet worden gedacht aan het gedrag van de arrestant, mogelijke eerdere ervaringen van de politie met deze persoon op grond waarvan voor moeilijkheden moest worden gevreesd, dan wel de aard of de ernst van het feit waarvoor betrokkene was aangehouden.

In artikel 23 van de Ambtsinstructie is opgenomen dat de ambtenaar die gebruik heeft gemaakt van handboeien tijdens het vervoer, dit onverwijld schriftelijk aan een meerdere moet melden, onder vermelding van de redenen die tot het gebruik van handboeien hebben geleid.

C. Arrestatiebevel

Artikel 553 Wetboek van Strafvordering

"De tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen geschiedt door het openbaar ministerie dan wel op voordracht van deze door Onze Minister."

Artikel 556, eerste lid

"Het openbaar ministerie kan voor de tenuitvoerlegging van rechterlijke of eigen beslissingen de nodige bijzondere of algemene last geven aan de gerechtsdeurwaarders en aan de ambtenaren, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, (...).